

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/146/2022
Identifikačné číslo spisu:	5117207017
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5117207017.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobkyne G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. R. XX, XXX XX Y. V., právne zastúpenej JUDr. Jánom Zoričákom, advokátom so sídlom Lúčna 516/6, 059 35 Batizovce, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5Cpr/1/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 6CoPr/3/2021 takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 05.01.2021 sp. zn. 5Cpr/1/2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 07.03.2014 do 31.12.2016 vo výške 24.850,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v ostatnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 29,11 % (výrok III.) V odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetom konania začatého dňa 27.02.2017 bolo zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 06.03.2014 do 18.12.2017. Okresný súd mal preukázané, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného (Prvá komunálna banka, a. s.) vznikol pracovný pomer pracovnou zmluvou z 23.09.1997. Listom žalovaného z 11.09.2013 bola žalobkyňa upozornená na porušenie pracovnej disciplíny a možnosť výpovede, ktorá jej bola následne daná listom zo 04.12.2013, žalobkyni doručeným 23.12.2013. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6Cpr/7/2014-304 zo dňa 09.12.2016 určil, že skončenie pracovného pomeru medzi stranami sporu výpoveďou žalovaného zo dňa 04.12.2013 je neplatné. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 14.11.2017 sp. zn. 11CoPr/4/2017, právoplatným 18.12.2017, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky v

konaní sp. zn. 7Cdo/139/2018 uznesením zo dňa 27.05.2020 odmietol. Súd prvej inštancie nepriznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy za deň 06.03.2014, kedy bola ukončená jej práceneschopnosť a žalobkyňa sa schopnou práce stala až 07.03.2014. Námitku premlčania vznesenú žalovaným okresný súd vyhodnotil za nedôvodnú vychádzajúc zo splatnosti mzdy pozadu za mesačné obdobie k 11.dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca, keď sa premlčujú jednotlivé náhrady mzdy za ten-ktorý mesiac. Splatosť náhrady mzdy za marec 2014 nastala 11.04.2014, žaloba bola podaná na Okresnom súde Žilina dňa 27.02.2017, teda v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby rovnako ako pri nároku na náhradu mzdy za ostatné obdobia (apríl 2014 až december 2017). K návrhu žalovaného na zníženie náhrady mzdy, resp. jej nepriznanie za čas presahujúci 12 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa po doručení výpovede z pracovného pomeru aktívne snažila zamestnať sa a mala príjem od iných zamestnávateľov, čo nemôže byť na jej ťarchu. Za nepredstaviteľné okresný súd označil, aby zamestnanec, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, bol počas obdobia, od ktorého mu zamestnávateľ opätovne začne prideliť prácu, bez akéhokoľvek príjmu. Okresný súd však zamietol žalobu nad zákonom stanovený maximálny rámec 36 mesiacov náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, teda za obdobie od marca 2017 do decembra 2017 a rovnako za január a február 2017 s odôvodnením, že priznanie náhrady mzdy za ostatné obdobie je dostatočným a primeraným zadostučinením pre žalobkyňu i dostatočnou sankciou pre žalovaného, ktorý pri rozviazaní pracovného pomeru nepostupoval v súlade so zákonom. Ako premlčaný zamietol súd prvej inštancie nárok žalobkyne na zaplatenie dlžnej mzdy vo výške 2.250,- eur pozostávajúcich z tretej časti odmeny za rok 2011 vo výške 1.000,- eur (splatený 11.12.2014), druhej časti odmeny za rok 2012 vo výške 750,- eur (splatený 11.11.2014) a prvej časti odmeny za rok 2013 vo výške 500,- eur (splatený 11.10.2014), ktorý si žalobkyňa uplatnila až dňa 07.02.2018, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Ako nedôvodnú okresný súd zamietol aj žalobu o vyplatenie odmien v celkovej výške 2.750,- eur z dôvodu nepreukázania takéhoto nároku. Okresný súd teda priznal žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 07.03.2014 do 31.12.2016 vo výške 24.850,- eur. Pri určení výšky náhrady mzdy v zmysle § 134 ods. 1,2 Zákonníka práce vychádzal z priemerného zárobku žalobkyne za rozhodujúce obdobie, ktorým je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Žalobkyňa pri uplatnení nároku na náhradu mzdy vychádzala zo základného tarifného platu v rozhodujúcom období vo výške 735,- eur mesačne, pričom žalovaný takto vyčíslený a uplatnený nárok nerozporoval. Súd prvej inštancie preto podľa § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) pri stanovení výšky náhrady mzdy žalobkyne vychádzal z takto určeného priemerného zárobku. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď vychádzal z pomerného úspechu sporových strán v konaní (žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 35,45 %, žalovaný v rozsahu 64,55 %), s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) na základe odvolania žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP vo výroku I. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 07.03.2014 do 28.02.2015 v sume 8.715,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok) a vo zvyšnej časti, t. j. v časti o zaplatenie sumy 16.135,- eur žalobu zamietol (II. výrok). Vyslovil, že vo výroku II. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý (III. výrok). Žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,72 % (IV. výrok).

2.1. Vo vzťahu k odvolacej námietke, že doručenie žaloby súdu prvej inštancie bez uvedenia sumy, ktorej zaplatenia sa žalobkyňa domáha, nevyvolalo spočítanie premlčacej lehoty podľa § 112 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukázal na § 43 ods. 3 CSP a skutočnosť, že právne účinky spojené s podaním žaloby zostali zachované, žalobkyňa svoje podanie doplnila, teda v konaní riadne pokračovala. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/28/2008 a 6Cdo/202/2016.

2.2. Odvolací súd moderoval nárok žalobkyne na náhradu mzdy aplikujúc § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce s poukazom na argumentáciu žalovaného. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/125/2018 zo dňa 26.03.2018 poskytnutie náhrady mzdy v zmysle ustanovení § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce je osobitným nárokom zamestnanca proti zamestnávateľovi, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer. Pokiaľ celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť

náhrada mzdy presiahol 12 mesiacov, môže súd za ďalšiu dobu povinnosť zamestnávateľa na náhradu mzdy primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy vôbec nepriznať. Pri rozhodovaní o znížení náhrady mzdy nie je súd viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ zníženie požaduje. Odvolací súd uviedol, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom. Uplynutím obdobia 12 mesiacov odo dňa oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní satisfakčná a sankčná povaha náhrady mzdy ustupuje a zvyrazňuje sa jej sociálna funkcia spočívajúca v zabezpečení peňažných prostriedkov na základné životné potreby zamestnanca. Pri rozhodovaní o náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov súd spravidla zisťuje okolnosti (subjektívne a objektívne), ktoré súvisia so zaistením základných životných potrieb zamestnanca; okolnosti týkajúce sa pomerov zamestnávateľa pre rozhodnutie nie sú významné. Súd je oprávnený prihliadať len k okolnostiam, ktoré existovali po uplynutí 12 mesiacov z celkovej doby, za ktorú zamestnancovi mala byť poskytnutá náhrada. Priznanie náhrady mzdy za ďalšie obdobie má preto nadväznosť na správanie sa zamestnanca pri zaistení si zabezpečenia svojich základných životných potrieb. Súdna prax zohľadňuje, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný inde, za akých podmienok a zárobkových možností takúto prácu konal, či vykonával prácu zodpovedajúcu svojej kvalifikácii, zdravotnému stavu a schopnostiam, či pracoval nadčas alebo s mimoriadnym vypätím, či dosahoval iný príjem ako príjem z pracovnoprávneho vzťahu, prípadne z akého dôvodu nebol úspešný pri hľadaní zodpovedajúceho zamestnania alebo pre aké okolnosti sa do práce vôbec nezapojil. Krátenie alebo nepriznanie prichádza do úvahy v prípade, ak zamestnanec vlastnou vinou zanedbal možnosť zarobiť si a tak si aspoň čiastočne nahradiť ušlý príjem alebo naopak, ak niekde zarábala toľko, že žiadnu ujmu neutrpel. Ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“) má zaistiť zamestnancovi rovnaké plnenie, ako keby prácu vykonával, ale má aj zabrániť nedôvodnému zvýhodňovaniu zamestnanca. Pri rozhodovaní o náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov tak musí súd nájsť v rámci voľnej úvahy mieru zodpovedajúcu účelu a funkciám náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 1 a 2 ZP tak, aby jeho rozhodnutie neodporovalo dobrým mravom, ale aj zásadám spravodlivosti a primeranosti.

2.3. Odvolací súd konštatoval, že z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, a medzi stranami ani nebolo sporné, že pracovný pomer žalobkyne u žalovanému mal na základe výpovede zo dňa 04.12.2013 skončiť dňom 28.02.2014. Rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 6Cpr/7/2014-304 zo dňa 09.12.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPr/4/2017 zo dňa 14.11.2017, právoplatným dňom 18.12.2017, súd určil, že skončenie pracovného pomeru medzi stranami sporu výpoveďou žalovaného zo dňa 04.12.2013 je neplatné. Odo dňa neplatnej výpovede, ktorý nastal až po dni oznámenia žalobkyne o jej zotrvaní na pokračovaní pracovného pomeru, t. j. odo dňa 28.02.2014 tak zamestnankyni (žalobkyňi) s poukazom na § 79 ods. 1 ZP prislúcha voči zamestnávateľovi (žalovanému) náhrada mzdy za čas 12 mesiacov, bez možnosti súdu uvedené obdobie modifikovať. Žalobkyňa si uplatnila náhradu mzdy od 06.03.2014, okresný súd žalobu v časti uplatnenej náhrady za tento deň zamietol a priznal žalobkyňi nárok na náhradu mzdy odo dňa 07.03.2014. Zmenou výroku I. napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd priznal žalobkyňi voči žalovanému náhradu mzdy za obdobie od 07.03.2014 do 28.02.2015, t. j. za obdobie 12 mesiacov v sume 8.715,- eur a vo zvyšnej časti, t. j. v časti nároku na náhradu mzdy za obdobie od 01.03.2015 do 31.12.2016 v celkovej výške 16.135,- eur žalobu zamietol. Pri výške náhrady mzdy odvolací súd vychádzal zo sumy priemerného zárobku žalobkyne u zamestnávateľa v rozhodnom období, t. j. zo sumy 735,- eur mesačne, zistenej súdom prvej inštancie, ktorá nebola medzi sporovými stranami sporná.

2.4. Odvolací súd poukázal na to, že súčasťou spisu sú (okrem iného) listiny predložené Sociálnou poisťovňou datované ku dňu 09.10.2020, označené ako „Informácia o zmenách stavu individuálneho účtu poistenca za roky 2015 až 2017. Výplýva z nich, že žalobkyňa v čase presahujúcom 12 mesiacov, t. j. od 01.03.2015 do 31.12.2016, dosahovala príjem bližšie popísaný súdom prvej inštancie v odseku 19. odôvodnenia jeho rozsudku. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že v konaní zistený priemerný mesačný príjem žalobkyne za dotknuté obdobie prevyšuje jej priemerný mesačný príjem dosahovaný u žalovaného za rozhodné obdobie, z ktorého súd vychádzal pri rozhodovaní o náhrade mzdy. Zároveň bolo nutné dodať, že deklarovaný príjem žalobkyne v uvedenom období nebol medzi stranami sporný.

Odvolačný súd dospel k záveru, že priznaním žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu mzdy aj za obdobie od 01.04.2015 do 31.12.2016, v ktorom mala príjem z inej činnosti ako zo zamestnania u žalovaného a tiež s prihliadnutím na fakt, že tento jej príjem bol vyšší ako dosahovala u žalovaného, by došlo k neprimeranému priznaniu náhrady, keď by žalobkyňa za uvedené obdobie de facto „poberala“ dva plnohodnotné príjmy. S poukazom na vyššie uvedené individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu podľa názoru odvolacieho súdu bola satisfakčná a sankčná funkcia náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce v plnom rozsahu dosiahnutá jej priznaním za obdobie od 07.03.2014 do 28.02.2015. V prevyšujúcom období odvolací súd nezistil dôvod sanovať sociálnu situáciu žalobkyne priznaním náhrady mzdy proti žalovanému, keďže s prihliadnutím na príjem žalobkyne v dotknutom období nebolo potrebné zabezpečiť ďalšie peňažné prostriedky na základné životné potreby zamestnanca (žalobkyne) práve formou priznanej náhrady mzdy. Priznaním náhrady mzdy za uvedené obdobie by nedošlo k naplneniu jej sociálnej funkcie v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 a 2 ZP, ale za zistených skutkových okolností by sa mohlo javiť ako rozporné s dobrými mravmi, odporujúce zásadám spravodlivosti a primeranosti.

2.5. V časti nenapadnutej odvolaním, t. j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v ostatnej časti, zostal rozsudok okresného súdu rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

2.6. O trovách konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP s použitím § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že priznal žalovanému ako prevažne úspešnej procesnej strane v spore nárok na ich náhradu v rozsahu 54,72 % proti žalobkyňi, ktorá v prevažnej časti v tomto spore úspech nemala. Vychádzajúc zo žalobou uplatneného nároku - istiny v sume 38.495,- eur a súdom priznanej sumy 8.715,- eur úspech žalobkyne v spore predstavuje 22,64 %, úspech žalovaného v spore predstavuje časť, v ktorej bola žaloba v celkovej sume 29.780,- eur, t. j. 77,36 % súdom prvej i druhej inštancie zamietnutá. Čistý úspech žalovaného tak predstavuje 54,72 % (77,36% - 22,64%).

3. Proti II. a IV. výroku rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP s návrhom, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Nosným dôvodom dovolania tak, ako ho vymedzila žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) bol tvrdý nesprávny výpočet náhrady príjmu pri určení náhrady mzdy. Dovolateľka poprela záver súdov nižších inštancií, že ohľadom výšky príjmu 735,- eur mesačne došlo medzi žalobkyňou a žalovaným ku konsenzu, preto odvolací súd výšku tejto čiastky neskúmal. Argumentovala, že pri výpočte náhrady mzdy bol použitý základný tarifný plat 735,- eur, ku ktorému však patrili aj provízie za predaj produktov banky a podiel na hospodárskych výsledkoch, a táto suma nezohľadňovala skutočný priemerný mesačný plat žalobkyne. Podľa žalobkyne rozhodujúcim obdobím v zmysle § 134 ods. 1, 2 ZP by mal byť tretí štvrtrok roku 2013, pretože žalobkyňa bola posledný deň v práci 29.09.2013. Orientačnú výšku priemerného zárobku žalobkyňa vypočítala aj za celý rok 2013, aby nedošlo k špekuláciám, že tretí štvrtrok 2013 bol nejaký mimoriadny z hľadiska jej príjmu. Za svoj priemerný mesačný zárobok označila sumu 1 065,76 eur, keď z potvrdenia Sociálnej poisťovne vyplýva hrubá mzda za obdobie od 01.01.2013 do 29.09.2013 (odchod na „PN“) $9.529,73 : 9 \text{ mesiacov} = 1.058,86 \text{ eur}$. Žalobkyňa oba uvedené výpočty predložila na okresný súd a prečítala na pojednávaní vo svojej záverečnej reči. Očakávala, že okresný súd požiada žalovaného o predloženie výpočtu - potvrdenia o priemernej mesačnej mzde žalobkyne a rozhodne, či bude rozhodujúcim obdobím tretí štvrtrok 2013 alebo štvrtý štvrtrok 2013. Nestalo sa tak. Je zrejmé, že s týmito dôkazmi sa okresný ani krajský súd nezaoberali a neodôvodnili, prečo žalobkyňou vypočítanú výšku priemernej hrubej mzdy nepovažovali za vypočítanú správne, naopak konštatovali, že k ustáleniu sumy 735,- eur došlo medzi žalobkyňou a žalovaným konsenzom. Dovolateľka nepodala proti prvostupňovému rozsudku odvolanie z dôvodu, že priznanú sumu 24.850,- eur považovala za dostatočnú kompenzáciu a satisfakciu aj vzhľadom na osem ročnú dĺžku trvania sporu. Okresný súd použil na výpočet náhrady mzdy základný plat žalobkyne, čo kompenzoval dlhším obdobím náhrady mzdy, s čím bola dovolateľka spokojná. Odvolací súd zobral základný plat za priemernú mesačnú mzdu žalobkyne a s jej námietkami, že základný plat nie je skutočnou priemernou mesačnou mzdou, ktorá je podstatne vyššia, sa nevysporiadal. Konštatoval však, že priemerná mesačná mzda u iného zamestnávateľa bola vyššia ako mzda, ktorú dosahovala u žalovaného, čo je nepravdivé zistenie. Okresný súd priznal žalobkyňi náhradu mzdy za 34 mesiacov, ktorými násobil základný plat 735,- eur

zohľadniac, že žalovaný znemožnil žalobkyni dlhodobu uplatniť sa plnohodnotne na trhu práce v odbore a profesii, na ktorý mala kvalifikáciu a odborné skúsenosti. V skutočnosti pri priemernom mesačnom zárobku vypočítanom za III. štvrtrok 2013 ide o náhradu za cca 23 mesiacov. Odvolacím súdom však bola náhrada mzdy znížená na 12 mesiacov zo základného platu 8.715,- eur, čo v skutočnosti predstavuje príjem žalobkyne iba za cca 8 mesiacov, hoci bola vedená na úrade práce od 06.03.2015 do 06.01.2016 a príjem, ktorý dosiahla po zamestnaní v úplne inej sfére, ani za tri roky nedosiahol príjem u žalovaného. Odvolací súd podľa dovolateľky vyššie uvedené skutočnosti nezohľadnil a nezdôvodnil, z akého dôvodu na relevantné preukázané právne skutočnosti nebral zreteľ a ako dospel k záveru o dostatočnej satisfakcii vo výške 8.715,- eur. Z tohto pohľadu sa javí jeho rozhodnutie podľa dovolateľky ako arbitrárne a nepreskúmateľné, keď odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie bez toho, aby sa vyporiadal s dôkazmi predloženými žalobkyňou, z ktorých vychádzal prvostupňový súd a bez zdôvodnenia, prečo tieto dôkazy nepovažuje za relevantné, resp. neumožnil žalobkyni adekvátne sa proti týmto rozhodnutiam brániť, čím porušil jej právo na spravodlivý proces. Krajský súd nezohľadnil ani pracovnoprávny charakter sporu so slabšou stranou.

4. Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť s poukazom na § 447 písm. c), resp. písm. f) CSP. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V úvode svojho vyjadrenia poukázal na to, že dovolanie bolo v rozpore s § 82 písm. l) ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z. súdu doručené v listinnej podobe poštou a nespĺňa náležitosti podľa § 127 ods. 1 CSP. Tvrdil, že advokát zastupujúci žalobcu dovolanie nepodpísal, pretože jeho podpis sa nachádza iba na titulnej strane v záhlaví dovolania pri označení strán a ich zástupcov. Z abecedného poradia jednotlivých náležitostí podania určených v § 127 ods. 1 CSP a významu slova podpis je pritom zrejmé, že ho nemožno umiestiť kdekoľvek v texte, ale iba pod textom podania. Text napísaný za podpisom nereprezentuje relevantný prejav vôle osoby, ktorá sa podpísala. Poukázal na odborný článok autora Feketeho, venovaný podpisu súkromných listín, publikovaný v časopise Justičná revue č. 2/2008, aj na odbornú literatúru - komentáre rôznych autorov, k Občianskemu zákonníku. Vyjadril názor, že vzhľadom na absenciu podpisu pod textom dovolania ide o podanie vadné. Namietol tiež prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vychádzajúc z toho, že nesprávne hodnotenie dôkazov neodôvodňuje prípustnosť dovolania podľa tohto dovolacieho dôvodu (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/204/2009, 2Cdo/215/2016 a 3Cdo/108/2016), čo platí aj pre neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov (R 42/93, R 37/93, R 125/99, R 6/2000, rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Zdôraznil, že žalobkyňa, od začiatku konania zastúpená advokátom, v prvotnom podaní zo dňa 22.02.2017 požadovala iba priznanie náhrady mzdy bez jej upresnenia. Už v doplnení žaloby, ktorým sa domáhala zaplatenia sumy 38.495,- eur, v časti náhrady mzdy vychádzala pri svojich výpočtoch zo sumy 735,- eur a za obdobie od 06.03.2014 do 21.12.2017 dospela k čiastke 33.495,- eur (suma 5.000,- eur predstavovala dlžnú časť mzdy za rok 2011 až 2013). Žalovaný výšku náhrady mzdy žiadnym spôsobom nerozporoval. Žalobkyňa do konania nepredložila žiadne výplatné pásky, žalovaný predložil výplatné pásky (za september 2012, september 2013 a október 2013) na pojednávaní dňa 12.11.2020 za účelom preukázania, že časť odmeny za rok 2011 a rok 2012 už bola žalobkyni vyplatená. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 12.11.2020 nenamietala názor okresného súdu, ktorý konštatoval v rámci predbežného právneho posúdenia, že základný plat 735,- eur, na ktorý žalobkyňa poukazovala a z ktorého vychádzala pri výpočte náhrady mzdy, nebol spochybnený ani rozporovaný. Voči rozsudku súdu prvej inštancie žalobkyňa odvolanie nepodala. Žalovaný zdôraznil dispozičný princíp a viazanosť súdu žalobou v zmysle § 216 CSP, ktorú nemôže prekročiť a priznať viac, než sa žalobca domáha. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobkyňa uviedla, že okresný súd správne posúdil všetky skutočnosti, dôkladne vyhodnotil dôkazy a dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, vrátane výšky náhrady mzdy. Odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi nemal dôvod iniciatívne sa zaoberať správnosťou výšky náhrady mzdy, osobitne ak jej posúdenie nebolo predmetom odvolacieho prieskumu. Odvolávanie sa žalobkyne na údajný problém s určením priemerného mesačného platu a správneho rozhodného obdobia neobstojí. Žalobkyňa, resp. jej advokát disponovali v čase podania žaloby všetkými relevantnými premennými a podkladmi potrebnými pre určenie výšky náhrady mzdy. Žalobkyňa sa dovolaním snaží sanovať dôsledky svojej zjavnej procesnej pasivity a v rozpore s elementárnymi zásadami civilného sporového konania uvádza nové skutočnosti a predkladá nové dôkazy. K dovolaniu pripojila celkovo 22

listín, ktoré by mali byť podľa nej súčasťou súdneho spisu, avšak jednoduchým porovnaním príloh dovolania a listín založených v spise možno uzavrieť, že bezmála všetky prílohy, na ktoré odkazuje žalobkyňa, neboli doposiaľ súčasťou spisu, prvýkrát ich predložila až v dovolacom konaní. Žalobkyňa je od podania žaloby zastúpená advokátom, preto akýkoľvek apel na ochranu slabšej strany sporu nie je namieste a za daných okolností nemôže ospravedlňovať pasivitu žalobkyne v konaní. S odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/40/2019, 4Cdo/110/2018, 4Cdo/148/2018, 5Obdo/73/2019, R 39/93 žalovaný poukázal na to, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a zaujal k nim správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa. Procesnou vadou konania nie je, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Riešenie presadzované dovolateľkou nezodpovedá funkciám náhrady mzdy a už vôbec sa nejaví ako spravodlivé. Odvolací súd postupoval korektne, keď sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného a nepriznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Dodatočné účelové tvrdenia žalobkyne uvedené prvýkrát v dovolacom konaní nie sú sami o sebe spôsobilé odôvodniť priznanie náhrady mzdy za tento čas.

5. Vyjadrenie žalovaného bolo v súlade s § 436 ods. 4 CSP doručené dovolateľke, ktorá reagovala ďalším svojim vyjadrením. Najvyšší súd Slovenskej republiky, v zmysle § 436 ods. 3, 4 CSP na toto ďalšie podanie dovolateľky neprihliadal.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru o nedôvodnosti žalobkyňou podaného prípustného dovolania.

7. Dovolanie z dovolacieho dôvodu daného v § 420 písm. f) CSP je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

8. Z obsahu dovolania (§ 124 CSP) vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolateľka namietala porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré malo spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inšancií, v ich arbitrárnosti a v pochybení v procese dokazovania a hodnotenia dôkazov.

9. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Špecifická odpoveď sa vyžaduje len na

argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

10. Reagujúc na dovolacie argumenty dovolateľky dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie uviedol, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, a teda z akého skutkového stavu veci vychádzal, ako vec právne posúdil a zároveň sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami a námietkami žalobkyne aj žalovaného. Konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom okresného súdu vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. V odôvodnení rozsudku poukázal na relevantné skutkové zistenia a zhrnul právne posúdenie veci. Zaoberajúc sa výtkou dovolateľky, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej námietkami, že základný plat nie je priemernou mesačnou mzdou žalobkyne dovolací súd z obsahu zistil, že uvedená otázka nebola v odvolacom konaní vôbec a v konaní pred súdom prvej inštancie relevantným spôsobom, nastolená. Žalobkyňa uviedla požadovanú náhradu mzdy v doplnení žaloby zo dňa 31.01.2018 sumou 38.495,- eur, pri jej výpočte (č. l. 40 súdneho spisu) vychádzala zo základného platu 735,- eur mesačne, v závere tohto podania uviedla, že „hrubá mzda obdobie 01.01.2013 - 29.09.2013 $9.529,73 : 9 = 1.058,86$ eur“. Na pojednávaní dňa 12.11.2020 (zápisnica č. l. 160) právny zástupca žalobkyne poukázal na spôsob výpočtu mzdy uvedúc, že nie je odborník na mzdy a financie, nárok vyčísľili v hrubých cifrách. Žalobkyňa doplnila, že výpočet vychádza zo základného platu, jej hrubá mzda je vyššia o 300,- eur, čiže je 1.000,- eur a viac, ale (ona) vychádzala z minimálnej čiastky 735,- eur. Na otázku súdu, ako dospela k výpočtu (č. l. 161 p. v. súdneho spisu) žalobkyňa uviedla výpočet požadovanej náhrady vychádzajúc zo základnej mzdy. Okresný súd v predbežnom právnom posúdení veci (č. l. 163) uviedol stranám sporu, že základný plat 735,- eur nebol spochybnený ani rozporovaný, žalobkyňa ani jej právny zástupca v tomto smere nijako nereagovali. Právny zástupca žalobkyne iba uviedol, že žalobkyňa nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Ani vo vyjadrení k následne podanému odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobkyňa nevyjadrila k skutočnosti, že pri ustálení výšky náhrady mzdy považoval okresný súd za nesporné, že medzi stranami sporu bola nesporná výška priemernej mzdy žalobkyne 735,- eur mesačne. Okresný súd pritom v bode 22. svojho stranám sporu riadne doručeného rozsudku výslovne uviedol, že: „Pokiaľ ide o výšku samotnej náhrady mzdy, táto má byť v súlade s ustanovením § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, kedy sa zisťuje priemerný zárobok žalobkyne, pričom rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok, ktorý predchádza štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Žalobkyňa vychádzala zo stanoveného základného tarifného platu 735,- eur (výplatné pásky č. l. 54 - 56 spisu), pričom žalovaný takto vyčíslený a uplatnený nárok na náhradu mzdy žiadnym spôsobom nespochybňoval, nenamietal, žiadnym spôsobom nerozporoval, preto súd s poukazom na § 186 ods. 2 CSP vychádzal zo zhodných tvrdení strán, keďže neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.“ Odvolací súd sa teda nemohol vysporiadať s námietkami žalobkyne (voči spôsobu určenia výšky priemernej mzdy), ktoré prednesené neboli. Tvrdenie odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, že priemerná mesačná mzda dosahovaná žalobkyňou bola u iného zamestnávateľa vyššia ako jej priemerná mesačná mzda dosahovaná u žalovaného (t. j. 735,- eur mesačne, pozn. dovolacieho súdu), potom nie je nepravdivé

tak, ako tvrdí dovolateľka. V zmysle uvedeného dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu vadou nedostatočného odôvodnenia netrpí.

11. Ako vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 „arbitrážnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ O arbitrážnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Dovolateľka označila rozhodnutie dovolacieho súdu za arbitrážne z hľadiska toho, že odvolací súd nezohľadnil skutočnosti týkajúce sa tvrdení žalobkyne (prednesené až v dovolaní, týkajúce sa výpočtu náhrady mzdy pozn. dovolacieho súdu) a nezdôvodnil, z akého dôvodu „na relevantné preukázané skutočnosti nebral zreteľ a ako dospel k záveru o dostatočnej satisfakcii vo výške 8.715,-eur.“ Dovolací súd poukazuje na body 19. - 25. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (ich obsah je zhrnutý v bodoch 2.2. - 2.4. tohto rozsudku dovolacieho súdu), v ktorých dostatočne zdôvodnil, prečo priznal náhradu mzdy žalobkyni iba za čas 12 mesiacov od skončenia pracovného pomeru (po ukončení práceneschopnosti žalobkyne) a uzatvára, že vada zmätočnosti v podobe arbitrážnosti rozsudku odvolacieho súdu daná nie je.

12. Dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu aj nedostatky v dokazovaní a v hodnotení dôkazov.

12.1. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Súd v civilnom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

12.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

13. V súlade s judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR ustálil svoju judikatúru (napr. rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) v tom smere, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou

potenciou. Tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorého overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

14. Dovolací súd pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z tohto dôvodu dovolací súd nemohol a ani nebral zreteľ na listiny, ktoré dovolateľka pripojila k dovolaniu a pri kontrole postupu nižších súdov v procese dokazovania vychádzal iba z tvrdení a z dôkazov, ktoré strany sporu predložili súdom do rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Podľa § 149 Civilného sporového poriadku prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Podľa § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

16. Za nedostatky v procese dokazovania označila žalobkyňa skutočnosť, že súdy pri ustálení výšky náhrady mzdy vychádzali z jej základnej tarifnej mzdy, nie z priemerného mesačného zárobku v rozhodnom období. Dovolací súd však poukazuje na záver okresného súdu, prevzatý aj odvolacím súdom, že ustálenie výšky priemerného zárobku žalobkyne sumou 735,- eur rovnajúcou sa jej základnému tarifnému platu nebolo sporné. Z tejto sumy vychádzala žalobkyňa pri vyčíslení požadovanej náhrady mzdy (viď jej vyjadrenie na pojednávaní dňa 12.11.2020, že jej hrubá mzda bola vyššia, ale ona vychádzala z minimálnej čiastky 735,- eur) a žalovaný takýto výpočet sporným neurobil. Ani po poskytnutí predbežného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie žalobkyňa zastúpená osobou disponujúcou právnickým vzdelaním nereagovala spochybnením nespornej výšky priemerného zárobku. Dovolací argument žalobkyne, že základný tarifný mesačný plat bol použitý pre problém s určením priemerného mesačného platu (zrejme má na mysli priemerný zárobok podľa § 134 ZP, pozn. dovolacieho súdu), hlavne s určením správneho rozhodujúceho obdobia nemôže pri rešpektovaní princípu rovnosti zbraň obstáť ani z hľadiska ochrany žalobkyne ako slabšej strany sporu. Základnou povinnosťou dovolateľky ako žalobkyne bola povinnosť riadne vymedziť predmet sporu; pri plnení tejto povinnosti žalobkyňa nemohol zastúpiť žalovaný a už vôbec nie konajúci súd. Žalobkyňa požadovanú sumu náhrady mzdy vymedzila doplnením žaloby zo dňa 31.01.2018 a v celom konaní pri jej vymedzení vychádzala (viď bod 10. tohto rozsudku) zo sumy 735,- eur žalovaným nezospornenej. Okresný súd preto nemohol požiadať žalovaného, aby predložil výpočet priemernej mesačnej mzdy (priemerného zárobku, pozn. dovolacieho súdu) ako podľa vlastného dovolacieho tvrdenia očakávala žalobkyňa. Z hľadiska dokazovania je relevantné, že žalobkyňa vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol. Okresný súd nemohol, aj v prípade zistenia, že priemerný zárobok žalobkyne bol vyšší, rozhodnúť ultra petitem a priznať žalobkyňi vyššie ako ňou žiadané plnenie.

17. Dovolací súd žalobkyňou tvrdené vady dokazovania posudzoval, vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie podal žalovaný a vzhľadom na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu, aj z hľadiska predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Vychádzajúc z procesnoprávnej úpravy odvolacieho konania, najmä zákonných spôsobov, ktorými môže odvolací súd o odvolaní meritorne rozhodnúť (§§ 387 - 389 CSP), z odvolacích námietok žalovaného, o ktorých mala žalobkyňa vedomosť a vyjadrovala sa k nim prostredníctvom advokáta, ktorý ju zastupoval a zastupuje dospel dovolací súd k záveru, že dovolacie argumenty žalobkyne týkajúce sa väd v procese dokazovania nemôžu obstáť ani v tomto smere. Dovolací súd nezistil racionálny dôvod, pre ktorý by dovolateľka v odvolacom konaní mohla legitímne spoliehať na hoci len čiastočný neúspech odvolateľa (žalovaného) vo vzťahu k dĺžke obdobia, za ktoré jej bola prisúdená náhrada mzdy súdom prvej inštancie (existenciu takéhoto dôvodu dovolateľka netvrdila) alebo na to, že odvolací súd bude preskúmať rozsudok súdu prvej inštancie z hľadiska správnosti záveru o nesporných skutkových zisteniach, medzi ktoré patrí záver o výške priemerného zárobku. Ak by odvolací súd z vlastnej iniciatívy preskúmal správnosť výšky priemerného zárobku ustáleného žalobkyňou, porušil by dikciu zákona o viazanosti odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania.

18. Vzhľadom na neopodstatnenosť námietky dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné, ale nie je dôvodné a rozhodol o jeho zamietnutí podľa § 448 CSP.

19. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.